

နေနွယ်ဝင်မြင့်

တိမ်းတိမ်း မူးမူး ရူးလှလှ

၂၈၆

သိမ့်ခနဲခါပြီး စတင်ရွှေ့လျားလိုက်တဲ့ မီးရထားကြီးနဲ့ အတူ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ရန်ကုန်မြေမှ စတင်ဝေးကွာပါတယ်။ ‘ခင်လေး’ဆိုတဲ့ အကြောင်းကံနည်းသူလေးရဲ့ အချစ်တတ်ဆုံး နှလုံးသားဟာ သူ နားခိုမှီ တွယ်ချင်သူတစ်ဦးနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာဆီမှာ ပုန်းရှောင်ဖို့ ၊ ကင်းစိမ်းပြ တ်တောက်ဖို့ စတင်လှုပ်ရှားပါတယ်။

သည် ရထားကြီး ရန်ကုန်မြေကနေ တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာသွားတာ နှင့်အမျှ ကျွန်မဟာလည်း ‘ကိုရှင်း’နဲ့ အဝေးဆုံး၊ အဝေးဆုံးဆီ ပြေးလွှား သွားနေရသလိုပါပဲ။ ကျွန်မနှင့်အတူ ကျွန်မ စီးနင်း လိုက်ပါလာတဲ့ ရ ထားကြီးဟာ ပင်လယ်ရေပြင်မှ ပေပေါင်း သုံးထောင်ကျော်၊ လေးထော င်ကျော် မြင့်မားတဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသဆီ မမောတမ်း ပြေးတက်သွားနေ ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အချစ်၊ ကျွန်မရဲ့ စိတ်၊ ကျွန်မရဲ့ တွယ်တာနှောင့်ဖွဲ့မှု သံယောဇဉ်အားလုံးကို သူ့ဆီမှာ ချန်ရစ်ထားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူဟာ ကျွန်မကို အကြင်နာဆုံး မြတ်နိုးခြင်းတွေနဲ့ ပေး ဆပ်ချစ်တတ်သူပါ။ ကျွန်မရဲ့ တုံ့ပြန်သက်ရောက်မှုဟာလည်း အတိုင်းမ သိပါ။ ကျွန်မတို့ ရဲ့ အချစ်ခရီးမှာ ခလုတ်ကံသင်း လည်း ကင်းခဲ့ပါတယ် ။ သဘောမတူပါဘူးရယ် ... လို့ ဖွင့်ဟတားမြစ်သူလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲ သည် လောက် ချောမွေ့ပြေပြစ်ညက်ညောပါလျက် အဲသည် အချစ်ခရီး ပေါ်က ကံနည်းသူ ကျွန်မ လွင့်စဉ်ထွက်ပြေးလာရပါတယ်ဆိုတော့ ကျွန်

မအဖြစ်ဟာ မဆိုးပါလားရှင်၊ မဆန်းပါလားရှင်။

ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုအကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောပြချင်ပါတယ်။ ရထားကြီးရဲ့ အော်မြည်သံက နားစည်ကို ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်ပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲက နှလုံးသား ဟက်ခနဲ ကွဲကြေသွားသံနဲ့ စာရင် အလွန်ပဲ တိုးတိမ်နေပါတော့တယ်ရှင်။ ကျွန်မက သံလမ်းတစ်လျှောက် ပြေးလွှားနေရတဲ့ ကြမ္မာရိုင်းရဲ့ သားကောင်ပါ။

ကံကြမ္မာဆိုတာ တစ်ခါတရံမှာ ရိုင်းပျရက်စက်စွာ ဆိုးတတ်တာပါလားနော်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုကို ဓားပြဝင်တိုက်လို့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အဖြစ်ဆိုးစွာ သေဆုံးသွားရ တာကို မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ပြီး သွေးပျက်ချောက်ချားသွားတယ်လို့ မမက ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက စိတ်ဝေဒနာရှင်တဲ့ ...။

*